

Fővárosi Ítéltábla

14.Gf.40.485/2017/5/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Megay Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Pongrácz és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen közterület-használati díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 23/I. számú végzéssel kijavított, 2015. december 17. napján kelt 31.G.44.464/2014/19. számú ítélete ellen az alperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 100.000 (százezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében 32.438.340 forint és 2012. március 7-től a kifizetés napjáig járó, a régi Ptk. 301/A. §-ában meghatározott mértékű késedelmi kamatai, valamint perköltség megfizetésére kérte az alperest kötelezni a ... Megyei Jogú Város Önkormányzatának 14/2007. (V.17.) Rendelete (a továbbiakban: Rendelet) 3. § (1) bekezdésének 8., 10., 12. pontjai, valamint 5. §-ának (1), (2), (10.), (11) és (13) bekezdései alapján. A Rendelet 5. § (13) bekezdése és 2. számú melléklete szerinti díj háromszoros összegének megfelelő közterület-használati díjat igényelt 2008. január 1-től 2011. december 31-ig, mert az alperes ... Önkormányzatának a MATÁV-val (későbbi elnevezése szerint és a továbbiakban: **M.....** Nyrt.) létrejött megállapodás alapján a ... közterületein álló telefonfülkék

oldalfalára ún. city-light típusú, valamint ragasztott reklámokat helyezett el, és mint a reklámok közzétevője a felperes többszöri felhívása ellenére nem kötött közterület-használati szerződést. Előadta, hogy a város a telefonfülkék létesítése céljából a közterületet ugyan ingyenesen biztosította a **M.....** Nyrt.-nek, azonban a telefonfülkék oldalain létesített reklámhordozó más célt valósít meg, ezért arra a Rendelet 5. § (1) bekezdése szerint csak közterület-használati szerződés alapján van lehetőség, ennek hiányában az alperes a közterületet engedély nélkül használja.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására, a felperes perköltségben marasztalására irányult, egyidejűleg 15.000.000 forint nem vagyoni kára megfizetése iránt beszámítási kifogást terjesztett elő. A keresetnek mind a jogalapját, mind az összegaszerúségét vitatta és hangsúlyozta, hogy az általa folytatott reklámtevékenységgel a **M.....** Nyrt. által már használt közterületen kívül további közterületet nem vesz igénybe, mert a telefonfülkék oldalfalán elhelyezett reklámhordozók nem foglalnak el nagyobb helyet a közterületből, mint amekkorát maguk a fülkék. Álláspontja szerint a közterület-használat a telefonfülkék létesítésével valósult meg, ezért a létesítője által fizetendő kártalanítás ezt is ellentételezte. Arra is hivatkozott, hogy a kereset alapjául megjelölt Rendelet az Alaptörvénybe, illetve magasabb szintű jogszabályba, az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény vonatkozó szabályaiba ütközik, ezért alkotmányossági normakontroll kezdeményezését indítványozta. A felperes keresetével szemben a régi Ptk. 296. § (1) bekezdése alapján beszámítási kifogásként a jóhírneve sérelmével keletkezett nem vagyoni kárának megfizetését igényelte 15.000.000 forint összegben a régi Ptk. 75. §-a, 78. §-a és 84. § (1) bekezdés e) pontja, továbbá a régi Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdései alapján. Ezt arra alapította, hogy a felperes a kialakult jogvita során 2011 októberében néhány üzleti partnere részére levelet küldött, amelyben arról tájékoztatta őket, hogy a közterület-használati díj megfizetését rájuk kívánja hárítani. A levél a címzettek körében felháborodást váltott ki, üzleti hírnevét, goodwill-jét súlyosan sértette, a piaci szereplők között negatív hírértéke volt, amely miatt 2012. évben nem tudott az előző évihez hasonló árbevételt generálni, a rendelkezésére bocsátott reklámfelületeit teljes mértékben kihasználni.

Az elsőfokú bíróság a 23-I. sorszámú végzéssel kijavított ítéletében az alperest 12.937.108 forint bruttó tőkeösszeg és ennek 2012. március 7-től a kifizetésig a régi Ptk. 301/A. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamatai megfizetésére kötelezte, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperest 297.980 forint perköltségben marasztalta az alperes javára, míg az illetékfeljegyzési joga (helyesen: illetékmentessége) folytán feljegyzett 1.500.000 le nem rótt

kereseti illetékből 600.000 forint megfizetésére az alperest kötelezte azzal, hogy a fennmaradó 900.000 forint illetéket az állam viseli.

Az ítéletben tényként állapította meg, hogy a felperes 2010. január 1-től megbízás alapján végzi ... közterületeinek reklámcélú hasznosítását, míg az alperes közterületi reklámfelületek értékesítésével foglalkozik. Az alperes az egykori MATÁV-val 2003. október 2-án kötött együttműködési szerződés alapján jogosult a **M.....** Nyrt. tulajdonát képező telefonfülkékre telepített reklámeszközök hirdetési felületeinek értékesítésére harmadik személyek irányába, ún. city-light típusú reklámeszközök létrehozására és üzemeltetésére. Az alperes és a **M.....** Nyrt. közötti együttműködési szerződés 1.5. pontja rögzíti a közterület-használati díj fogalmát, 7.1. pontjában pedig arról rendelkezik, hogy az alperes a szükséges tulajdonosi hozzájárulások, engedélyek birtokában jogosult a tevékenységét végezni, míg a 7.6. pontban az alperes vállalta a közterület-használati díjak megfizetését az érintett önkormányzatok irányába. ...on a 14/2007. (V.17.) Önkormányzati Rendelet határozza meg az önkormányzati tulajdonban, vagy az önkormányzat kezelésében lévő közterületen közzétett reklámozási, hirdetési tevékenységre vonatkozó szabályokat, mely megadja a közterület, valamint a reklámhordozó fogalmát. Az 5. § (1) bekezdése szerint közterületen reklámhordozó létesítésére csak a Rendelet szerinti közterület-használati szerződés alapján, a közterületi reklámhasznosító szervezet részére történő terület-bérleti díj fizetése ellenében kerülhet sor, mely szerződés megkötésére a közterületi reklámhasznosító szervezet jogosult, a díjfizetés alapja a reklámfelület mérete. Az 5. § (13) bekezdése rendelkezik a közterület-használati szerződés megkötése nélküli, a Rendeletbe ütköző módon történő reklámcélú közterület-használat rendjéről, a fizetendő díj mértékéről, amit a 2. számú mellékletben az alapidíj melletti kétszeres összegben határoz meg. Az alperes a **M.....** Nyrt.-vel megkötött együttműködési szerződés alapján a közterületen álló ... telefonfülkék oldalára szerelt reklámfelületek értékesítésével 2010-2012. közötti időszakban különböző reklámokat tett közzé. A közterület-használati szerződést a felperessel többszöri felhívás ellenére nem kötötte meg és közterület-használati díjat sem fizetett. A felperes először 2010. augusztus 26-án kelt levelében kereste meg azzal, hogy 2010. január 1-jéig visszamenőleg kössenek szerződést, majd 2011. január 20-án újabb felszólítást intézett hozzá, 2011 októberében pedig az alperes reklámozóihoz küldött levelében tájékoztatta az érintetteket, hogy megállapodás hiányában a 2010. és 2011. évi reklámcélú közterület-használati díjak megfizetését az alperes a partnereire hárítja át. Az alperes az üzletfeleitől szerzett tudomást a levélről, ezért 2011. október 17-én kelt válaszában részletes jogi álláspontját fejtette ki a felperes közterület-használati díjigényével szemben. A felperes ennek ellenére 2012. február 20-án 2012. március 6-i fizetési

határidővel 2 db számlát állított ki a közterület-használati díjról az alapidj háromszorosának megfelelő bruttó 13.716.000, valamint bruttó 18.722.340 forint összegben, amelyek a 2008. január 1-től 2011. december 31-ig terjedő időszakra vonatkozó díjigényét tartalmazták. Az alperes e két számlát nem egyenlítette ki.

Az elsőfokú bíróság mind a keresetet, mind az alperes beszámítási kifogását csak részben találta megalapozottnak. A jogi indokolásban a tényállásra vonatkozóan kifejtette, hogy a csatolt okirati bizonyítékok, a felperes által kiállított számlák és mellékletei, a helyszínekről készített fényképek, a **M.....** Nyrt. és az alperes között létrejött szerződés, valamint a felek nyilatkozatai együttes értékelésével állapította meg, hogy a telefonfülkék és az azon lévő reklámok közterületen helyezkednek el. A fényképfelvételek is igazolták, hogy a telefonfülkék, illetve az oldalukon lévő reklámok a gyalogos forgalom által megközelíthető utcákon, közterületen, járdafelületen helyezkednek el, ami önmagában valószínűsíti az adott helyszínek közterületi jellegét. Ezt támasztja alá a **M.....** Nyrt. és az alperes közötti szerződés 1.5., 7.1. és 7.2. pontja. A felperes a helyszínek közterületi jellegével összefüggésben megtette tényállításait, azokat az alperes csak általánosságban vitatta, a 14. sorszámú jegyzőkönyvben foglalt tájékoztatás ellenére határozott nyilatkozatot nem tett a tekintetben, hogy milyen alapon. Az alperes tényállítás-tételi kötelezettségének nem tett eleget, ezért az elsőfokú bíróság sem látta indokoltnak, hogy a felperes az ingatlan-nyilvántartás adatainak csatolásával költséges bizonyítást teljesítsen. A térképmásolatokból az ingatlanok helyrajzi száma egyértelműen megállapítható volt, valamint az alperes maga helyezett el reklámcélú berendezéseket, így ezek helyszínéről, az ingatlanok adatairól információval rendelkezhetett, vagy azt a saját szerződött partnerétől, a **M.....** Nyrt.-től is be tudta szerezni. A Rendeletben rögzített definíciókhoz képest sem jelölte meg, hogy melyik helyszínnel kapcsolatában állítja, hogy annak bármely okból ne felelne meg a közterületi jelleg. Az elsőfokú bíróságban így nem merült fel kétség a tekintetben, hogy a perbeli telefonfülkék és az azokon elhelyezett reklámhordozók közterületen vannak elhelyezve, ezért további bizonyítást a Pp. 163. § (2) és (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel nem látott szükségesnek. Rögzítette, hogy a Rendelet 5. § (1) bekezdése értelmében a ... közterületeken az alperesi reklámhordozók csak közterület-használati szerződés alapján voltak jogszerűen elhelyezhetők, arra pedig csak a Rendelet szerinti közterület-használati díjfizetés ellenében kerülhetett sor, azaz a Rendelet értelmében a közterületen reklámhordozó elhelyezése díjköteles tevékenységnek minősül, ami az igénybevétellel szerződés megkötése nélkül is megvalósult. A felperes követelésének ez teremti meg a jogalapját, a Rendelet a felszámítható díj mértékét is meghatározza, nem utalja mérlegelési jogkörbe. Az alperes védekezésére tekintettel

vizsgálta, hogy indolt-e alkotmányos normakontroll érdekében a Kúriához, illetve az Alkotmánybírósághoz fordulni, ezt megelőzően azonban abban a kérdésben foglalt állást, hogy az alperes reklámtevékenysége egyáltalán közterület használatnak minősíthető-e. Rögzítette, hogy mivel a M..... Nyrt. telefonfülkéi közterületen állnak, ezért azok oldalán a reklámhordozók elhelyezése is közterület használatnak minősül. Tény, hogy a reklámhordozó a közterületből fizikailag már egyszer igénybe vettél nagyobb területet nem foglal el, azonban az alperesi reklám elhelyezésével a közterületnek egy eltérő célú használata valósul meg, és ugyanannak a közterületnek lehetséges két, vagy több egyidejű, eltérő célú használata. Figyelemmel arra, hogy a M..... Nyrt. semmilyen kártalanítási összeget nem fizetett a telefonfülkék közterületen való elhelyezéséért a ... önkormányzatnak, az a közterületet a M..... Nyrt. mint egyetemleges szolgáltató rendelkezésére ingyenesen bocsátotta, ezért amennyiben ugyanezen közterületnek eltérő célú használata merül fel, úgy ahhoz kapcsolódóan a felperes díjigényt érvényesíthet. Kifejtette, hogy a felperes keresetének alapja a Rendelet 3. § 1. pontjának második fordulata, azaz, hogy a reklámhordozó közterületen lévő tárgyon van elhelyezve, ugyanakkor az alperes a rendelkezés alkotmányellenességével kapcsolatos álláspontját ugyanezen pontnak az első fordulataival kapcsolatban fejtette ki, ezért szükségtelen és indokolatlan az alkotmánybírósági normakontroll kezdeményezése. A Rendelet 3. § 1. pontja alapján a perbeli reklámhordozók közterületen lévő tárgyon elhelyezett reklámhordozónak minősülnek, ezek elhelyezése a közterület-használatát megvalósítja akkor is, ha egyébként az a tárgy amelyen vannak ugyanazon közterület használatát eredményezi. Mivel adott esetben a közterület-használat nem az elektronikus hírközlési építmény (telefonfülke) létesítésével, hanem az általa egyébként már egyszer elfoglalt területen ugyanezen közterület reklámcélú hasznosításával van összefüggésben, az ehhez kapcsolódó szabályok nem ütköznek a hírközlési építmény létesítésére vonatkozó magasabb szintű jogszabályi rendelkezésekbe sem. Mindezek alapján a kereseti kérelem jogalapját megalapozottnak találta, az összecszerűségét azonban csak 2010. január 1-jétől kezdődően, mert a felperes a pert megelőző levelezésben a terület-bérleti szerződés megkötését is ettől az időponttól igényelte, és a fényképfelvételek alapján nem látta igazoltnak, hogy ezt megelőzően is jogosult lenne az igényérvényesítésre az általa megjelölt helyszínekre. A felperes által készített kimutatást azonban teljes körűen elfogadta, mivel az alperes az övezeti besorolást nem vitatta, így a city-light berendezésekre 2010. és 2011. évekre 5.522.400 forint háromszoros díjat, a ragasztott reklámokra 2010. évre háromszoros díjként 5.058.000 forintot talált megalapozottnak. Utóbb a kijavító végzésben ezeket az összegeket 27% áfával korrigálta, így összesen 10.580.400 forint nettó összeggel számolva az áfa figyelembevételével az együttes díjat 13.437.108 forintban fogadta el.

Az alperes beszámítási kifogását a régi Ptk. 75. § (1), 78. § (1)-(2), és 84. § (1) bekezdésének e) pontja alapján, nem vagyoni kárigényének összecszerűségét a régi Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdés alapján vizsgálta. Egyértelműen megállapíthatónak találta, hogy az alperes üzletfeleinek írt levélben a felperes valótlan tényállítást tett, amely alkalmas volt az alperes üzleti hírnevének megsértésére. A meghallgatott tanúk vallomásai is igazolták, hogy a levél az ügyfelek körében felháborodást váltott ki, és szükségessé tette a magyarázkodást. Mindezek alapján a jóhírnév sérelmét a közölt levélben írt valótlan tényállásra tekintettel megállapította, a kárigényt azonban mérlegeléssel csak 500.000 forint erejéig találta igazoltnak. Ezt azzal indokolta, hogy az alperes azon túl, hogy a kialakult helyzetben magyarázkodnia kellett, egyéb érdeksérelmet nem tudott igazolni, **H. É.** tanú nyilatkozata szerint ugyanis a reklámfelületek értékesítésében fennakadást a felperesi közlés nem eredményezett. **W. T.** tanúvallomásából azonban megállapítható volt, hogy a ... Kft. – mint azt alperes partnere – az érintett levelekre tekintettel a ... területeken elhelyezett reklámhordozókat a továbbiakban nem kívánta igénybe venni, az ebből keletkező kárigény azonban kimunkálható vagyoni kár, így azt a nemvagyoni kár körében nem lehetett figyelembe venni. Nem volt megállapítható a lefolytatott bizonyítás eredményeként, hogy az alperes üzleti partnerei elmaradtak volna a megrendült bizalom miatt, és az sem, hogy a 2012. évi csökkent árbevétel a felperesi jogsértéssel okozati összefüggésben állna. Ez utóbbi is legfeljebb vagyoni kártérítésre adhatna alapot, ilyet azonban nem érvényesített. Mindezek alapján az alperest ért nem vagyoni kár körében figyelembe vehető érdeksérelmet orvoslására 500.000 forint mérlegeléssel megállapított kártérítést talált indokoltnak, és ezt vonta le a bruttó összegű 13.437.108 forintos felperesi követelésből.

Az ítélettel szemben fellebbezést előterjesztő alperes elsődlegesen a megváltoztatást, a felperes keresetét teljes egészében elutasító döntés meghozatalát kérte jogalap hiányában, másodsorban a beszámítási kifogásának teljes mértékű elfogadásával, míg másodlagos kérelme az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítására irányult. A közterület-használat hiánya és a Rendelet jogellenessége körében kifejtett álláspontját továbbra is fenntartotta. Azzal érvelt, hogy a per alapkérdése a felperes perképeségének igazolása volt az adott helyszínek vonatkozásában figyelemmel arra is, hogy a Rendelet alapján a közterület fogalma többször módosult. Ezeket az elsőfokú bíróság azonban tévesen nem vizsgálta arra hivatkozással, hogy azokat csak általában, nem a helyszínekre lebontva vitatta, így a közterületbe tartozásukat kvázi köztudomású tényként fogadta el. Hangsúlyozta, hogy a felperesnek igazolnia kellett volna a perbeli legitimáció körében, hogy az önkormányzat a valóban

tulajdonát képező területre vonatkozóan a követelését átruházhatta-e rá, mert a keresetösségi jogát ez alapozhatta meg. Fenntartotta korábbi érvelését, amely szerint a Rendelet alkalmazandó szabályai az Alaptörvénybe, illetve magasabb szintű jogszabályba ütköznek, továbbá arra hivatkozott, hogy az elektronikus hírközlési eszköz fülketestének módosításával kialakított reklámeszköz, mivel az nem lóg túl az alaptesten, ténylegesen újabb közterület-használatot nem valósít meg, így arra a közterület-használatra vonatkozó normatív jogszabály nem alkalmazható. Amennyiben a felperesnek valamilyen ellentételezés jár is, az legfeljebb kártalanítás jogcímén történhet. A beszámítási kifogásának és nem vagyoni kárának megállapításával összefüggésben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelően értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, mert a szűk piaci szegmensen mozgó alperessel kapcsolatos negatív hír ugyan nehezen számszerűsíthető, de számára komoly károkat okozott. Az általa nyújtott szolgáltatás során bizalmi viszony jön létre a résztvevő felek között, a nagy multi megrendelők attitűdje a tartózkodás a vitás, rossz publicitást szülő, jogi eljárással fenyegető helyzetektől, ezért a költségekre és az igazolt bevétel csökkenésre tekintettel az 500.000 forint nem vagyoni kár nagyságrendekkel tér el az őt ért hátránytól.

A másodfokú tárgyaláson pontosított nyilatkozatában az alperes az ítélet hatályon kívül helyezését azért kérte, mert az elsőfokú bíróság a bizonyítási teherről nem adott megfelelő tájékoztatást, tényállástételi kötelezettsége körében olyan bizonyításra kötelezte, amelyre a felperes lett volna köteles, ezáltal a bizonyítási terhet megfordította.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helyes indokai alapján. A perbeli legitimáció körében azzal érvelt, hogy a per során erre az alperes nem hivatkozott, az ugyanakkor a keresettel érintett teljes időszakra fennáll, amit erre vonatkozó bírósági felhívás hiányában külön okirattal nem igazolt. Utalt azonban arra, hogy 2010. évben többször is felszólított az alperest, valamint a ... Holding Zrt., ... Város Önkormányzata és a felperes közötti, 2012. január 1-jén kelt és ellenkérelméhez csatolt megállapodás 6. pontjának azon rendelkezését idézte, amely szerint a Rendelet hatályba lépésétől kezdődően és az azóta eltelt időszakra is jogosult a közterület-használati szerződés nélküli használóval szemben a Rendeletben foglaltaknak megfelelően eljárni. Az ítélet 14-15. oldalán írtak alapján iratellenesnek minősítette azt az állítást, hogy az elsőfokú bíróság a megjelölt helyszínek közterületi jellegét nem vizsgálta, mert az alperest hívta fel annak bizonyítására – mivel közhiteles nyilvántartás alapján ezt tudta volna igazolni –, hogy bármelyik telefonfülke által elfoglalt, hirdetéssel igénybe vett terület nem közterület, erre vonatkozóan azonban semmilyen okirati bizonyítékot nem csatolt. Maga is utalt az alperes és a

M..... Nyrt. közötti, 2003. október 2-án kelt együttműködési szerződés 1.5., 7.2., és 7.6. pontjaira, amelyben a szerződő felek abban állapodtak meg, hogy amennyiben a reklámeszközök miatt közterület-használati díjat kell fizetni, azt az alperes köteles teljesíteni. A beszámítási kifogás körében arra hivatkozott, hogy a jóhírnév megsértésének következményeként csak annyi volt megállapítható, hogy az alperesnek magyarázkodnia kellett, de semmilyen mérhető vagyoni hátrány nem érte. A mérlegadatokat és az értékesítési árbevétel adatait alapján vitatta a kárt figyelemmel arra, hogy a 2011. október 4-én kelt levél ellenére az adott évi árbevétel jelentősen nőtt. A mérlegadatokról éppen az állapítható meg, hogy a levél az alperes értékesítési árbevételeire semmilyen hatással nem volt, mert egyrészt a 2011. évi jelentősen nőtt, míg 2012-ben és 2013-ban is folyamatos, jelentős árbevétel csökkenés következett be, amit azonban az általa küldött levél nem okozhatott. A 2008. és 2009. évi mérlegadatokról is kitűnik, hogy az alperesnél korábban is jelentős ingadozás volt, és **H. É.** tanúvallomása sem igazolta az állított bevételkiesést. Ezek alapján álláspontja szerint megfelelő és arányos volt a bíróság által megállapított 500.000 forint nem vagyoni kár.

A felperes az ítélet keresetet elutasító rendelkezésével szemben fellebbezést nem terjesztett elő, így az a Pp. 228. § (4) bekezdésének második fordulata értelmében jogerőre emelkedett, ezért azt a másodfokú eljárás nem érintette.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Az ítélet tábla elsőként a hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezési kérelmet vizsgálta, mert megalapozottsága esetén az ítélet érdemi felülbírálatára nincs lehetőség. Megállapította, hogy a fellebbezésében írtak alapján sem a Pp. 252. § (2) bekezdése szerinti lényeges eljárási szabálysértés miatt, sem a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezésének nincs helye.

Az alperes e kérelmét azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes igényét megalapozó, a telefonfülkék által érintett területek közterületi jellegét és ezzel a perbeli igény érvényesítésére vonatkozó jogosultságát nem vizsgálta, az nem bizonyította, mert a bizonyítási terhet megfordította és tévesen őt kötelezte a felperesi tényállításokat cáfoló bizonyítékok benyújtására. Az ítélet tábla egyetért az elsőfokú bíróság álláspontjával e körben azzal, hogy a felperes részletes tényelőadásával, az érintett telefonfülkék közterületen való elhelyezkedésével és pontos helyszíneinek megjelölésével szemben, azt érdemben vitató tényállítást az alperes nem tett, így nem volt olyan, a per eldöntése

szempontjából jelentős, releváns tény, amely további bizonyítást igényelt volna. Az elsőfokú bíróság a Pp. 8. § (1) bekezdésének, a jóhiszemű pervitelnek és a rendeltetésszerű joggyakorlásnak is megfelelő alperesi tényállítás hiányában helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az általános vitatás a részletes és okiratokkal, adatokkal alátámasztott nyilatkozattal szemben nem alkalmas a felperes állításainak kétségbevonására, amelyre így további bizonyítás lefolytatása sem szükséges.

A Pp. 163. § (1) bekezdése szerint a bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett rendel el bizonyítást, míg a (2) bekezdés értelmében az ellenfél beismerése, vagy mindkét fél egyező, vagy az egyik félnek az ellenfél által bírói felhívás ellenére kétségbe nem vont előadása folytán valónak fogadhat el tényeket, ha azok tekintetében kételye nem merül fel. Az alperes a keresettel szemben a Pp. 139. §-a szerint terjesztheti elő ellenkérelmét, amely irányulhat a per megszüntetésére (alaki ellenkérelem), de tartalmazhat érdemi védekezést a keresettel szemben (érdemi ellenkérelem), amelyben egyidejűleg elő kell adni az annak alapjául szolgáló tényeket és bizonyítékokat is. Az alperes általános jellegű vitatása a felperes konkrét tényállításaival szemben jogszabályi rendelkezésnek nem tett eleget, leginkább csak további költségek generálását és az eljárás elhúzódását eredményezhette, noha már a felperes pert megelőző felhívásai alapján is tudomással bírt arról, hogy a díjigény alapjául szolgáló telefonfülkék pontosan hol helyezkednek el, ... mely részén találhatóak. A felperes az eljárás során csatolta az erre vonatkozó kimutatását, fényképfelvételeket a telefonfülkékről és az azokon elhelyezett reklámokról, amelyek egyértelműen, az elsőfokú bíróság által is helyesen értékelt azon tényt igazolják, hogy mind a reklámok, mind a telefonfülkék közterületen helyezkednek el. Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra, hogy ezzel szemben az alperesnek konkrét tényállítást kellett volna tennie az egyes helyszínekkel, illetve telefonfülkével összefüggésben annak megjelölésével, hogy mi alapján állítja a közterületi minőség hiányát, ilyen nyilatkozatot azonban a jogkövetkezményre is kiterjedő bírói felhívás ellenére nem tett (40.397/2013/14. jkv. 2. oldal közepe, 3. oldal első bekezdés).

Az elsőfokú bíróság a 14. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldalán arról adott tájékoztatást a felek számára, hogy a felperesi tényelőadással szemben az alperesnek konkrétan kell megjelölnie, hogy álláspontja szerint melyek azok a helyszínek, amelyek nem minősülnek közterületnek, vagy melyik az a reklámfelület, amelyik nem közterületen helyezkedik el, míg a vitatott helyszínek vonatkozásában kell a felperesnek igazolnia, hogy közterületen elhelyezett reklámról van szó. Ehhez képest hívta fel a tárgyalás végén az alperest arra, hogy határozott, tényszerű nyilatkozatot tegyen ezekkel összefüggésben. Az ezt követően tartott tárgyalásokon az alperes (9. jkv. 1. oldal utolsó bekezdés, és

18. jkv. 1. oldal utolsó bekezdés) egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy „az alperesnek konkrét ténytudomása arról, hogy bármelyik felperes által megjelölt helyszín, ahol a reklámokkal kapcsolatos igényt érvényesít, ne lenne közterület nincsen, mindössze annyi a hivatkozásunk, hogy lehet köztük olyan terület, amelyik nem közterület.”

A 2015. december 2-án tartott tárgyaláson (18 jkv.) is úgy nyilatkozott, hogy „továbbra sem tudok határozott nyilatkozatot tenni abban a kérdésben, hogy állítjuk-e bármelyik felperes általi igényérvényesítés alapjául szolgáló helyszínen elhelyezett reklám vonatkozásában, hogy az adott, felperes által megjelölt helyszín nem közterület.” Az alperes tehát többszöri felhívás és bírói kérdés után sem tudott konkrét és határozott tényelőadást tenni bármelyik helyszínre vonatkozóan, amelyre ebben az esetben további bizonyítás lefolytatása válhatott volna szükségessé. Erre tekintettel jelenleg sincs olyan vitatott tény, amelyre bizonyítást kellene lefolytatni, s ami ezáltal az elsőfokú eljárás megismétlését, illetve annak kiegészítését tenné szükségessé.

Az ítéletábra ezért az elsőfokú bíróság döntését érdemben vizsgálta. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az alapján helyes, az irányadó jogszabályoknak megfelelő döntést hozott mind a kereseti kérelemben, mind a beszámítási kifogás tekintetében. A rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően, okszerűen értékelte, a beszámítási kifogás körében megállapított nem vagyoni kártérítés összege esetén sincs mód a bizonyítékok felülmérlegelésére. Az ítéletábra a döntésen túl maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság indokolásával, így annak kiegészítését sem tartja szükségesnek, mindössze utal az ott kifejtettekre a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján.

Az ítéletábra a fellebbezésre is tekintettel az alábbiakat emeli ki.

Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a ... Megyei Jogú Város Önkormányzatának rendelete alapján a ... közterület használatára bárki csak az önkormányzat engedélyével, közterület használati szerződés alapján jogosult díj ellenében, amely a közterület használatának a jogalapját teremti meg. Az alperes nem tette vitássá az elsőfokú eljárás során, hogy az önkormányzatot megillető jogosultságot a fellebbezéssel érintett, 2010. január 1-jétől 2011. december 31-ig terjedő időszakban a felperes jogosult érvényesíteni, amit a fellebbezési ellenkérelméhez csatolt megállapodások is igazolnak. Az alperes a felperes perbeli legitimációját a hatályon kívül helyezésre irányuló kérelme körében is csak a megjelölt helyszínek közterületi jellegének hiánya

tekintetében támadta, azt azonban a fellebbezésében sem vitatta, hogy a közterület-használati díjigény érvényesítésére az önkormányzattal kötött megállapodások alapján a felperes jogosult.

A Rendelet szerint a közterület-használati engedély és a díj mértéke tekintetében jelentősége van a használat céljának, mert az kifejezetten a reklámhordozók és hirdetmények elhelyezésére és közzétételére vonatkozó szabályokat rendezi. Közterület-használatnak minősíti a közterületen lévő tárgyon elhelyezett reklámhordozót is, az pedig nem volt kétséges a perben, hogy az alperes által értékesített reklámfelületek a telefonfülkéken vannak elhelyezve, mellyel a közterület használata valósul meg. Az alperes nem vitatta, hogy a reklámok a telefonfülkék oldalán találhatóak, mindössze azzal érvelt, hogy nem foglalnak el nagyobb területet a közterületből annál, mint amit a telefonfülke maga igénybe vesz. Az elsőfokú bíróság azonban nem a további közterület használata miatt látta megalapozottnak a keresetet, hanem abból indult ki, hogy az alperes a közterület eltérő, reklámcélú használatát valósította meg. Az alperessel együttműködésben álló M..... Nyrt. a felperessel kötött megállapodás alapján a közterület reklámcélú használatára és hasznosítására külön felhatalmazást nem kapott, erre vonatkozó megállapodás a M..... Nyrt. és ... Megyei Jogú Város Önkormányzata között nem jött létre, ilyenre az alperes sem hivatkozott. Az a körülmény, hogy a szolgáltató jogszabályi kötelezettsége folytán megállapodás alapján jogosult a közterület használatára és azt az elektronikus hírközlésről szóló törvényben számára előírt kötelezettség teljesítése céljából igénybe veszi, még nem teremt jogalapot számára a közterületet igénybevétele gazdasági haszonszerzés, reklámozási tevékenység céljából. Ezt támasztja alá az a tény is, hogy az alperes és a M..... Nyrt. közötti megállapodásban kifejezetten utaltak a közterület-használati díj fizetésére, arra vonatkozó esetleges igényre, amelyet egyértelműen az alperes vállalt teljesíteni. A M..... Nyrt. sem tekintette tehát úgy, hogy a telefonfülkékre vonatkozó közterület-használati megállapodás az attól eltérő, reklámcélú tevékenységre önmagában díjfizetés nélkül feljogosítaná. Alaptalanul hivatkozott ezért az alperes arra, hogy a Rendelet érintett szabályai magasabb szintű jogszabályba, az elektronikus hírközlésről szóló törvény rendelkezéseibe ütköznek. Maga is elismerte, hogy a telefonfülke módosításával a közterület többlethasznosítása valósul meg, így a M..... Nyrt.-nek az a kötelezettsége, hogy a jogszabály által rá telepített feladatával felmerülő költségeit csökkentse, az eltérő célú használatához kapcsolódó felperesi követelést nem teszi jogszabályba ütközővé. Az ítéletábra az elsőfokú bíróság e körben kifejtett jogi álláspontjával és jogi indokaival az Alaptörvénybe ütközés tekintetében is maradéktalanul egyetért, a fellebbezés e körben új érvelést nem tartalmazott.

Figyelemmel arra, hogy a M..... Nyr.-t sem az elektronikus hírközlésről szóló külön jogszabály, sem a ... Megyei Város Önkormányzattal kötött megállapodás nem jogosítja fel a közterület reklámcélú hasznosítására, az alperes sem jogosult erre további megállapodás és díjfizetés nélkül a M..... Nyr. közterület használatának a jogán. Az alperes közterület reklámcélú használatára való jogát csak az önkormányzat nevében eljárni jogosult személlyel, adott esetben a felperessel kötött megállapodás és az az alapján fizetendő használati díj teremtheti meg. Ennek hiányában tevékenysége az engedély nélküli közterület használatnak minősül, amelyre tekintettel a Rendelet szerinti szankciós díj fizetésére köteles.

A beszámítási kifogás körében az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat és a nem vagyoni kár összegszerűségét szintén helyesen mérlegelte, indokolásában logikai ellentmondás nem áll fenn, az alperes fellebbezési hivatkozásai is legfeljebb vagyoni kárigény esetén bírhatnak jelentőséggel, ilyen igénye azonban nem volt, mivel nem vagyoni kárát érvényesítette. A másodfokú bíróság sem látott ennek alapján lehetőséget arra, hogy a fellebbezésben kifejtettekre tekintettel a kártérítés összegét módosítsa és az alperes marasztalási összegét leszállítsa.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és helytálló indokai alapján hagyta helyben.

A sikertelen fellebbezésre tekintettel a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint az alperest kötelezte a felperes másodfokú perkölségének megfizetésére, ami a jogi képviselő 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5)-(6) bekezdései alapján megállapított, a másodfokú eljárás kisebb munkaterhére figyelemmel mérsékelt összegű, mérlegeléssel meghatározott ügyvédi munkadíjából áll.

Budapest, 2018. március 1.

. Sándor Ottó s. k

a tanács elnöke

ddr. Buglyó Gabriella s. k.

. Balsai Csaba Zoltán s.

k. b előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő